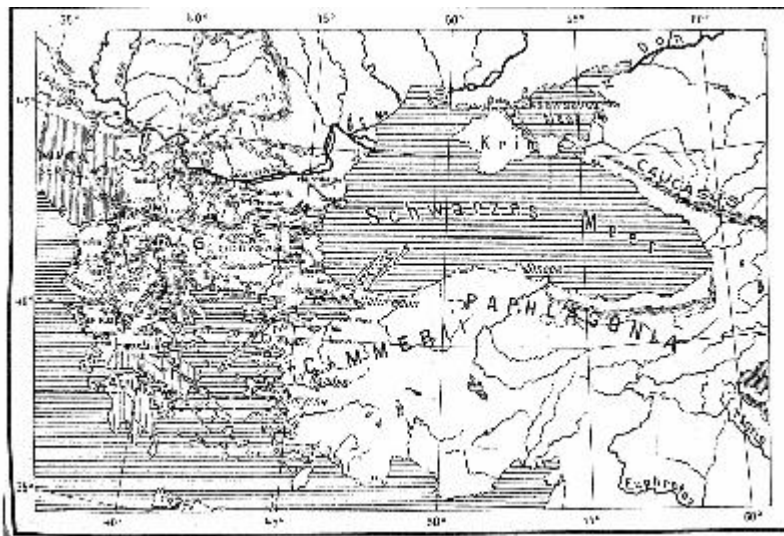

Истинската история

Историята ни

Българите фактически

нямат история за най-старите времена на своето съществуване. Това което от време на време се описва, като българска история, се основава в действителност на разказани предания и няма никаква научна стойност. Така българите са обявявани за турци, тъй като титлите и имената на най-старите им царе, се твърди, че били турски. Изнамерено е каменно писмо, в което българският цар Маламир е назован с титлата *канез*, като тази титла съществува и до днес при българите под формата на *кнез*. На старобългарски тази титла *кнез* е била *канез*, което е близко със старонемската титла *куниг* (*кйониг*), което означава крал. Тази толкова очевидна старобългарска титла се преобръща сега на някаква турска титла, *канез* трябвало да означава *кан*, *кан* било съкращение на *хаган*, от което следвало, че титлите *канез* и *хаган* били едно и също.

В своите народни песни българите наричат един от своите царе, живял през 12 век- Ясен. Името Ясен означава ясен, светъл. Гръцките писатели от тази епоха го наричат Асен, тъй като в гръцкия език липсва буквата Й, като добавят, обаче към името- прозвището „Белгун“, означаващо светлият, белият.

Това преплитане на теорията за турския произход на българите обявява това чисто българско име за турско. Името Асен по тази теория, трябвало да бъде Асан, което било съкращение на Хасан и по тази логика българските царе имали турски имена. Също според тази теория, след като българите били турци, те са по-късно дошли пришълци на Балканския полуостров. Българите имат връзка със скитите, но според гореописаната теория, това не противоречало на техния турски произход, защото скитите живеели на север от планина Кавказ и във всеки случай били източен народ. Как се е стигнало до идеята, скитите-старите обитатели на Балканския полуостров-да бъдат обявени за азиатци, с това няма да се занимаваме. Ние искаме да обърнем внимание на това, че старите писатели, дали ни информация за скитите и Скития, „под скити“ са разбирали старите обитатели на Балканския полуостров. Така Йордан (историк от 6 век) пише, че скитите или Скития граничела със земята на албанците. Страбон (1 век пр. и след Хр.) пише че, планина Кавказ, където са живеели скитите, застъпва земята на албанците (XI. IV.1). Когато от Бриндизи се пътува през Епидамн (Драч, Дурацо, Дирахиум), се стига до планина Кавказ или Керауния. Арменският географ Анания Ширакаци пише, че река Варданес или Вардар извира от планина Кавказ. Старите автори следователно под географското понятие Кавказ разбират не планината, която ние наричаме така, а една част от Динарската планинската верига, намираща се в западната част на Балканския полуостров. По отношение на понятието Скития и скити, достоверен свидетел е римският поет Овидий, заточен в Скития и живял там 5 години:

Тази част на Скития се намира между езерото Вистонис (Порто Лагос) и река Струма. Овидий пише именно:

Скитските племена, обитаващи тази страна и между които той е живял, са се наричали беси, гети и одриси.

Скитският град, в който Овидий е живял, е бил гетският град Томес.

От посочените източници става ясно, че Скития е Тракия и скитските народи са тракийски народи. В старата история на балканските народи, често споменаваният град Томес, на егейския бряг на Тракия, се е намирал между река Струма и Порто Лагос. Херодот - бащата на историята, който ни е оставил най-старата информация за Скития и скитите, също обозначава Балканския полуостров- Тракия, като Скития. Походът на персите срещу Скития при планина Кавказ, не е били насочен към южна Русия, а към Македония, към езерото Преспа и земята на будините или град Воден. Херодот също свързва скитите с Троя. Най- важните троянски реки- Ликос (Lycos) и Вар (War, Wardar), са обозначени от него като скитски реки. Той пише, че четири от скитските реки- Ликос, Вардар, Танаис (Черна) и Иргис (Виргис, Брегалница), се вливат заедно в езерото Меотис.

Ако троянската река Ликос е скитска река, то Скития е земята на Троянците и обратно. Ако скитските народи- готи, хуни и българи са живели на река Танаис, то по същото време те са живели и на реките Ликос и Вар, защото тези реки са напоявали същата земя, както и река Танаис. Следователно гореспоменатите народи- готи, хуни, и българи са троянски народи. Ако досега се е твърдяло, че българите са чужд народ, тъй като първоначално са живели на река Танаис, която се счита за Дон, сега ние твърдим, че Българите са стар тракийски и троянски народ, живял първоначално на р. Танаис.

От горецитираните източници на Херодот се разбира, че главната троянска река Ликос тече в близост до р. Вардар, следователно Троя се е намирала в Тракия или Македония, а не в Азия, както погрешно се твърди. Тези факти ни дават

основата за правилното разбиране на старата историята, на балканските народи, както ще видим по-нататък.

Прародина и произход на Българите.

Българите са старите скити, обитавали Балканския полуостров, Панония, Дакия до Карпатите. Старите скити са се разделили на различни народи под различни имена. Тези които живеят в Тракия са се наричали общо траки, в Илирия-илири, в Панония-панонци и т.н. Всички тези скитски народи са се разделили на отделни племена, като гети или готи, хуни, българи, авари, пеони, македонци, които от 7 век сл.н.е. носят общото име българи. В исторически план тези народи са споменати още по времето на троянските войни. По-късно тракийските скити преминават през Босфора към Азия и нападат персите. Скоро персите потеглят на военен поход от Азия към Европа срещу скитите. Едва през 4 век пр.н.е. в Македония възниква силна държава, която поробва гърците и персите. Не след дълго време идват римляните и поробват македонците, както по-късно и целия Балкански полуостров до Карпатите. Към края на 4 в.сл.Хр. започва разпадането на Римската империя и етническото пробуждане на поробените скити. В 5 в.сл.Хр. под ръководството на Атила, те основават голяма скитска държава, която се разпростира чак до р. Рейн. Своята политическа независимост скитите или българите запазват до 11 в.сл.Хр., когато падат под владичеството на византийските гърци и от части под владичеството на германската империя, и маджарите. Българите извоюват своята политическа независимост към края на 12 век (1186 г.). Тази независимост те запазват до 1393 г., когато падат под турко робство и църковното владичество на гърците. Турците унищожават физически българската интелигенция, или я асимилират духовно, като я принуждават да приеме ислямската вяра. От българите остават само селяни, които до такава степен биват потиснати, че загубват своето национално

съзнание.

Вече спира да се говори за българи на Балканския полуостров. Едва в 1762 г. един български монах от Атон-Паисий Хилендарски открива, че българите някога са имали голям, силен, самостоятелен народ и велики царства. За да събуди народното самосъзнание, Паисий написва кратка българска история, която не се печата, а във вид на ръкопис се чете и преписва от различни родолюбиви българи. Скоро след това германски и руски учени започват да говорят за българи на река Дунав (По какъв начин обаче и защо? Не ли за да се потули отново истината?). Постепенно се стигнало до убеждението, че на р. Дунав живее български народ, но не се знаело на коя раса принадлежи той. Така по този въпрос възникват спорове, които траят до ден днешен. Тъй като средновековните писатели са свързвали българите с други скитски племена- омбри или кимбри, хуни, угри, авари, хазари и по причина, че тези народи са се считали за идващи северно от Кавказ като турски, монголски или фински, то чуждестранните учени са считали нашия народ за турски, фински, идващ на Дунава чак през 7 век.

Българските изследователи, обаче са на друго мнение. Те считат българите за старите обитатели на балканския полуостров и за стари съседи на древните Гърци.

Родината на хуни, българи, готи и др. народи се посочва от почти всички средновековни писатели в Кавказ, поради това, че те са скитски народи, а се е вярвало, че скитите са живели на север от Кавказката планина. Така Прокоп (историк от 4 в.сл.Хр.) в своята история за готските войни, пише по повод възникването на скитския народ следното:

„При хуните, които първоначално са се наричали кимбри или кимери е имало цар с двама сина- Утургур и Кутургур, които разделили царството на баща си. Едната половина от

хунското царство е наречена Утургури (земята на Утургурите), а другата- Кутургури (земята на Кутургурите). Хунското царство е наречено до ден днешен по имената на тези двама сина и се намира на север от Кавказ.

От другата страна на меотидското блато живеели готи, визиготи, вандали и др. готски народи. В по- ранни времена те също са били наричани скити, тъй като всички народи живеещи в тези области са носели общото име скити. Някои от тях са се наричали също сармати или меланхлени.” (IV, 5 Според превода на Коста)

Архиепископът Теофилакт (11 в.сл.Хр.) нарича гореизброените кимбри или омбри- българи . Живелите през 9 век гръцки писатели, като патриарх Никифор и хронографът Теофан, върху чийто думи се опират не-българските учени при определяне произхода на нашия народ, повтарят горното твърдение на Прокоп за хуните, като го отнасят за българите. Най-старите селища на хуните и българите според тях се намирали на меотидските блата до кимерийския босфор при земята на сарматите и иберийците, и до Кавказките планини. Там се намирала стара, велика България.

Византийският император Константин Порфирогенет отнася това разделение на кимбрите за българите. Той пише, че българският народ някога е бил разделен на две царства, които са били посочени с имената на градовете- Месемврия и Селиврия. Названията на градовете са били съответно и наименованията на тези царства. (Ed.Bonn.III, p.44)

Когато кимбрите се разделят на две царства, те са живели в Тракия на Босфора, който тогава се е наричал *Кимерийски Босфор*, тъй като градовете Месемврия и Селиврия са се намирали в тази област.

Прокоп разделя гореспоменатите скитски народи на

меланхлени (облечени в черно) и сармати. Тази характеристика на българите се е запазила и до днес, тъй като българите, живеещи от р.Струма до Черно море носят черни дрехи, а живеещите на р.Вардар и в Мизия, наречени от стари времена сармати, носят светли и пъстри дрехи. Българите са обозначавани също като угри (угрийци). Угрите обаче са пеонски, македонски народ. В старобългарските легенди се казва „угри- пеонски език”(угри- един пеонски народ - Йордан Иванов, Български старини из Македония. София 1908, стр. 53-54). Пеоните са живеели в централна Македония до Охридското езеро. Херодот (5 в.пр.Хр.) нарича този народ, живял на Охридското езеро- агриани, откъдето идва името Ахридос, дн.гр. Охрид. В този гр. Охрид започва политическия и културния живот на българите. Агрианите или агрите са взели името си от угрите. Тези угрийци, както виждаме, са съседи на албанците и ахейците (дн.гърци), като населяват Македония до ден днешен. Връщайки се на Кавказ, където са живели скитите, се вижда, че този Кавказ не е азиатска, а илирийска планина. Страбон (I в.пр.Хр.) идентифицира Кавказ с планината Керауния в дн. Албания и Македония (VII, VI, 1; XI, V, 1; XI, IV, 1). Страбон пише:

„В Кавказ живеят иберий и албанци, сармати, скити, и ахейци”. Това неминуемо означава, че планина Кавказ, където живеят скитите се намира в близост до Албания и Ахайя (Гърция). Следователно в Македония или Илирия са най-старите поселения на скитите (българите), те следва да се търсят не в Азия, а в Илирия или Тракия. По този начин ясно виждаме, че българите са живеели в илирийския Кавказ и са древен трако- илирийски народ. Същевременно те са и троянци и ние ще ги покажем точно като такива.

Следва продължение...

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

**ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВАТА И
ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА**

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

**ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА
ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА
БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА**

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

**ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО**

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО